

Zborový list

POPRADESKÝCH EVANJELIKOV

číslo I / 2009

JANUÁR - FEBRUÁR

S BOŽOU POMOCOU VŠETKO ZVLÁDNEME

Vstúpili sme do nového roka 2009. Niektorí aj s pochybnosťami, ako ho zvládneme, aký dopad bude mať nová mena Euro na ceny tovaru a služieb. Nebolo by správne, keby sme vstupovali do nového roka so švejkovským postojom „nejako bolo, nejako bude“.

Ako kresťania máme svoj charakteristický postoj k životu, o ktorom píše apoštol Pavel mladému Timoteovi: „Boh nám zaiste nedal ducha bojzlivosti, ale (ducha) moci, lásky a sebaovládania“ (1Tim 1:7). Akého ducha nám to Pán Boh daroval? Ducha odvahy, moci, lásky a trpezlivosti.

Ducha odvahy, lebo „ak je Boh za nás, kto proti nám?“

Ducha moci, lebo „Bohu nič nie je nemožné.“ On je blízky slabým a opustným. K tým, ktorí očakávajú na Neho, sa skláňa a dáva im novú silu.

Ducha lásky, lebo „Boh je láska, a kto v láske prebýva, v Bohu prebýva.“

Ducha trpezlivosti, lebo ak vytrváme, „získame si život,“ povedal Pán Ježiš Kristus.

Aj na začiatku tohto nového roka nás Pán Boh pozýva, aby sme načerpali z Jeho zdrojov, dali priestor Jeho Duchu v našom živote – Duchu odvahy, moci, lásky a trpezlivosti. S touto Božou výzbrojou a s Božím požehnaním môžeme smelo vykročiť aj do nového roka 2009 s vedomím Božej blízkosti a pomoci.

Dr. Libor Bednár, zborový farár

Zborový list popradských evanjelikov. Pre vnútornú potrebu Evanjelického augsburského vyznania cirkevného zboru v Poprade, Námestie sv. Egídia 8/17, tel. farský úrad: 789 587 2. Zodpovedný redaktor: Dr. Libor Bednár - zborový farár, e-mail: ecavpp@stonline.sk, jazyková úprava: Zuzana Valeková, spolupráca: Ing. Zuzana Hybenová a Stanislav Račko. Grafická úprava: Samuel Bednár. Vydávanie zborového listu môžete podporiť milodarom. Ďakujeme.

Autor: Vincent Blažko, evanjelický farár v. v.

Každoročne sa v októbri schádzajú do Radvane, mestskej časti Banskej Bystrice, evanjelickí autori poézie so svojou tvorbou. Nás popradských evanjelikov teší, že medzi autorov náboženskej poézie patrí aj brat farár Mgr. Vincent Blažko, ktorý sa 18. októbra 2008 Radvanského veršobrania zúčastnil. Poprosili sme ho, aby čitateľom zborového časopisu bližšie predstavil toto, možnože pre niektorých menej známe podujatie.

Z histórie slovenského národa vieme, že z našej evanjelickej a. v. cirkvi vyšli mnohí básnici a spisovatelia. Túto požehnanú tradíciu chceme uchovať. Preto z iniciatívy Dr. Slavomíry Očenášovej Štrbovej, ktorá je vnučkou už zosnulého evanjelického farára Ladislava Lehotského, sa pravidelne koná Radvanské veršobranie, ktoré oslávilo svoje 10. výročie. Do venca básnikov patrí okolo 40 osobností z nášho evanjelického prostredia. Medzi nami je aj známy slovenský básnik Milan Rúfus a jeho 80. narodeniny sme si práve na tomto stretnutí pripomínali. On síce nemohol prísť, ale poslal videozáznam, na ktorom recitoval niektoré svoje básne. Atmosféra celého stretnutia na radvanskej fare a v tamojšom kostole bola veľmi milá, povznášajúca. V zborovej sieni dopoludnia zaznela prednáška o básnickom diele Milana Rúfusa, ja som mal ďakovný príhovor k sestre Dr. Očená-

šovej za všetko, čo pre básnickú tvorbu v našej cirkvi vykonala, pretože končí na tomto poli a má pred sebou iné úlohy.

Každý ročník veršobrania mal určitú tému, tento ostatný jubilejný sa niesol v znamení hesla DAR. K nemu bola vydaná útlá knižočka – bibliofília, v ktorej sa jednou básňou prezentoval každý z básnikov. A tieto básne potom traja recitátori – profesionáli recitovali v kostole na popoludňajšom koncerte. Program obohatili aj dva cirkevné spevokoly a spevácky sólista brat Mikuš, syn evanjelického farára z Turian.

Napokon, pričinením mnohých sponzorov, bola pri tomto 10. stretnutí evanjelických básnikov vydaná antológia z ich tvorby. Mojich básní je v nej sedem. Knižku s titulom Otvorené cesty vydalo a na predaj ponúka evanjelické vydavateľstvo Transciscus. Je to ukážková kniha, krásne ilustrovaná, ktorá dokumentuje, že básnická tvorba v našej evanjelickej cirkvi naďalej pokračuje.

Pri otvorení slávnosti zaznela pieseň, ktorej text som napísal práve na túto príležitosť na nápev piesne z ES „Sviť svetlo, sviť“. Čitatelia si ju tiež môžu zaspievať doma alebo na biblickej hodine a budem rád, ak ju niekedy budem počuť v našom popradskom evanjelickom zhromaždení.

Na záver by som sa touto cestou chcel poďakovať zborovému dozorcovi v Poprade-Velkej bratovi Viliamovi Fiedlerovi a jeho manželke Vierke

(na jej otca J. Krajňáka si spomínam ako veľmi príkladného a svedomitého kostolníka), že mňa i moju manželku

priviezli do Radvane, a že tak obetavo podporujú moje básnické i výtvarné aktivity. ■

FARBY CIRKEVNÉHO ROKA

Zdroj: Tranovský kalendár 1997

Farby ovplyvňujú náš život, už malé deti majú obľúbené farby, ale je dokázané, že farby vplývajú na každého.

Predovšetkým v evanjelických cirkvách sú málo známe liturgické farby, ktorých je päť: fialová, biela, čierna, červená a zelená. V nich oltárne rúcha označujú dané obdobie cirkevného roka. Okrem toho, farári niektorých evanjelických cirkví nosia na svojich talároch farebné štóly.

Aj mimo kostola možno prežívať cirkevný rok vo farbách. Zažíhané sviece na nedeľných stoloch môžu byť vo farbe práve prebiehajúceho obdobia cirkevného roka. Domy a byty môžu byť vyzdobené zeleným venčekom doplneným stužkami v zodpovedajúcej farbe a napríklad aj kytica kvetov na stole môže farebne korešpondovať s obdobím cirkevného roka.

Farby cirkevného roka: fialová – štyri adventné nedele; biela – Štedrý večer až Zjavenie Krista Pána mudrcom; zelená – 1. nedeľa po Zjavení až Predpôstna nedeľa; fialová – 1. pôstny deň až Kvetná nedeľa; čierna – Tichý týždeň; biela – Veľká noc až Nedeľa po Vstúpení; červená – 1. slávnosť svätodušná až Svätá Trojica; zelená – nedeľa po Svätej Trojici. Zvláštne dni a sviatky: červená – Pamiatka reformá-

cie, pamiatka posvätenia kostola, spomienky na apoštolov a mučeníkov; zelená – poďakovanie za úrody; čierna – Nedeľa pokánia, kajúce dni, Pamiatka zosnulých, pohreby; biela – konfirmácia, ordinácia, inštalácia, zvláštne slávnostné príležitosti. V nevyhnutných prípadoch možno zamieňať čiernu farbu s fialovou a bielu s červenou. Iné farby nie sú liturgické farby.

Fialová. Na mnohých pôsobí tajuplne: pripomína im smrť a zničenie sveta. Fialová pozostáva z červenej a modrej farby – červená reprezentuje zem, život, oheň a modrá zasa nebo, vodu, ľadový chlad. Fialová farba sa snaží premostiť protiklad červenej ako výrazu impulzívneho dobývania a modrej ako výrazu nežnej odovzdanosti, preto sa označuje ako harmónia protikladov. Fialovú farbu ako spojivo medzi nebom a zemou možno nájsť v Biblii. Dvanásť (posledný) základný kameň nebeského Jeruzalema je podľa Zjavenia Jána (21:20) ametyst – priezračný polodrahokam s jemnou vodovou modročervenou farbou. Fialová sa stala farbou pokánia, pretože bola hojne používaná v stredoveku na obrazoch stvárňujúcich pašie i preto, lebo v adventnom a pôstnom období sa kresťania pripravujú meditáciou a modlitbou na Kristovo narodenie resp. na Jeho ukrižovanie. Záro-

veň však spočíva aj na novozmluvnom základe: „Noc pokročila, deň sa priblížil“ píše apoštol Pavol v liste Rímskym (13:12). Ranné zore sú často fialové, zvestujú nový deň a spájajú (tak to vníma ľudské oko) alebo so zemou.

Čierna. Čierna ovca, čierna mačka, čierny Peter – čierna farba má negatívnu povest'. Pripomína nám peko, podzemie, hĺbku a smrť, pôsobí deprimujúco. V kresťanstve sa používa predovšetkým pri pohreboch, je symbolom zármutku. V cirkevnom roku je do čierneho zahalený oltár predovšetkým na Veľký piatok – ukrižovanie Krista bolo naozaj čiernym dňom pre Jeho učeníkov a nasledovníkov. Čierna je však aj farba odriekania sa a pokory, preto ju nosia mníšky a mnísi mnohých rádov. Má však aj slávnostný charakter, z toho dôvodu sú v niektorých cirkvách chlapci aj dievčatá pri konfirmácii oblečení v čiernom, ženy si obliekajú čierne šaty na slávnostné príležitosti a aj pre mužov je čierny oblek najslávnostnejší. Čierne taláre nosili kedysi univerzitní profesori a ešte dnes nosia čierne rúcha protestantskí duchovní, sudcovia, právnici a advokáti. Čierna farba sa objavuje všade v spojitosti so zastávaním vysokých, absolútnych hodnôt.

Biela. Fascinácii bielej farby len málokto dokáže uniknúť. Biely sneh, biela nevesta, biela holubica, niečo v pravom zmysle slova vyžarujúce čistotu, svetlo, kúsok neskutočnosti a to je možno na bielej to najfascinujúcejšie. Odkiaľ pochádza táto fascinácia? Možno sa to dá vyjadriť fyzikálne. Suma všetkých farieb dáva biele svetlo

a suma svetla to znie ako pravda, nekonečnosť. Biela je výraz absolútna, začiatku a konca, plnosti a prázdna, ako aj ich zjednotenia. V židovstve a kresťanstve je biela farba farbou Boha. Často sa zvlášť v Starej zmluve v súvislosti s Božou tvárou hovorí o svetle (Ž 102, Ž 4:7, Ž 31:17, 4M 6:25). Boh sám sa na konci vekov zjaví na bielom tróne (Zjav 20:11). Aj anjeli vystupujú celí v bielom. Biela farba je aj farba Kristova. Preto biela dominuje vo vianočnom, veľkonočnom a svätodušnom období cirkevného roka a tak symbolizuje, že sa začína niečo nové. S touto predstavou súvisel v prvotnej cirkvi aj biely odev kršteného. Krst sa predsa aj dnes chápe ako vzkriesenie nového človeka v Kristovi, krstom sa človek mení a oblieka si nový odev – Kristov odev. Mnohí preto v tomto zmysle obliekajú svojich zosnulých do bielych šiat. Podľa cirkevného otca Hieronyma (4. stor.) je biela farba „farbou, ktorá na sebe nenesie nič zo smrteľnosti“. Až do stredoveku však bola biela farba výrazom smútku.

Červená. Vlastnosťou červenej farby je aktivita, pretože je najčastejšie spájaná s krvou a ohňom. Oheň vyjadruje dve stránky červenej farby: vie fascinovať, ale aj ohrozovať. Predstavuje zdravie, energiu a výkonnosť. Pretože je veľmi nápadná, používa sa ako signál na križovatke či označenie sanitiek. Červená farba symbolizuje skúsenosti prazážitkov krvi, ohňa a lásky. Mnohé národy považovali krv za sídlo duše, teda sídlo života. V Izraeli bola krv tabuizovaná alebo dokonca sakralizovaná. V kresťanstve je

táto predstava zjavná predovšetkým vo Večeri Pánovej, z kalicha sa pije víno ako Kristova krv na odpustenie hriechov a odovzdanie život obnovujúcej sily (R 3:25, Ef 1:7). Krv je začiatok i koniec zároveň. Krv často tečie pri zabíjaní, ale aj pri nových začiatkoch (napr. pri pôrode). Počas cirkevného roka sa červená ako liturgická farba používa hlavne na pamiatku mučenika Štefana. Červená je aj farba ohňa a s ním prichádza zmena. Duch Svätý, ku ktorému patria ohnivé jazyky, premieňa. Červená je preto aj farba svätodušných sviatkov. Počas Letníc vznikol prvý cirkevný zbor a vôbec cirkiev, preto sa červená farba používa počas sviatkov, ktoré sú spojené s cirkvou ako inštitúciou: na Pamiatku reformácie, pri ordinácii, inštalácii, počas misijných dní, pri poďakovaní za úrody, v deň Augsburského vyznania (25. jún) a vo sviatok Petra a Pavla. V prvotnej cirkvi však červená farba nebola obľúbená, spôsobovala strach. Až dodnes je spájaná so sexuálnym zvädzaním a erotikou. V Zjavení Jána (17:4) je reč o neviestke oblečenej do purpuru a šarlátu. Rôzne odtiene červenej farby rozlične pôsobia na svoje okolie. Purpurovo červená pôsobí mocne a dôstojne – králi a sudcovia nosia purpur. Mäkká pastelovo červená farba je typická pre bábätká a vyžaruje nežnosť. Rubín upomína na bohatstvo a moc, žeravo červená je symbolom revolucionárov.

Zelená. Ako pri všetkých farbách aj pri zelenej je účinok závislý od nuansov. Vážne a sebavedome pôsobí zelená jedličky, svetlá modrozelená, tyr-

kys, robí chladný, dištancovaný dojem. Zelená je symbol života: o tom hovoria žalmy. Keď modlitebník hovorí, že ho Boh pasie na zelených pasťvách (Ž 23:2), tak má na mysli symbol života a často je zelená farba nahradzovaná aj pojmom strom (Ž 1:3). Zelená farba ako symbol počiatku hrá dôležitú úlohu aj v správe o stvorení: „Riekol Boh: nech zem vydá sviežu zeleň...“ (1M 1:11). V Novej zmluve je obsiahnutá predstava o liečivom účinku rastlín: „Prostriedkom námesťtia a na oboch stranách rieky strom života, ktorý rodí dvanásť ovocí, každý mesiac vydáva svoje ovocie a lístie stromu na uzdravenie národov (Zjav 22:2). Aj Ježiš je obklopený zelenou farbou, sú to podobenstvá o rozsievaní a raste (Mk 4:1-20, 26-29, 30-34). Obyvatelia Jeruzalema pri Jeho príchode do mesta kládli na cestu ratolesti (Mt 21:8), pravdepodobne palmové listy, symboly večného života. Tradícia kladenia ozdobených zelených vencov na hrob spočíva takisto v predstave, že stále zelená farba symbolizuje večný život. ■

MODLITBA DO NOVÉHO ROKA

Autor: Martin Luther

Daj nám, Otče, bratskú lásku, aby sme sa navzájom uznávali a ctili ako skutoční bratia a sestry. Daj nám, aby sme Teba, nášho milovaného Otca, prosili za všetkých. Daj nám, nech

nikto z nás nehľadá len svoj prospech, nech nezabúdame na druhých. Osloboď nás od nenávisti, závidi, nesvornosti a daj, aby sme sa, ako Tvoje deti, navzájom milovali a svorne hovorili nie „Otče môj“, ale „Otče náš“! Amen. ■

Prevzali sme z „NOVINKÁRA NAD KEREŠOM“

Tibor Mótyán z maďarského Sarvaša navštevuje náš chrám vždy keď príde do Popradu. Práve o ňom píše aj časopis maďarských Slovákov „Novinkár nad Kerešom“.

Tibor Mótyán je viac ako 30 rokov súčasťou kultúrneho života mesta Sarvaš, župy, ba aj celého štátu ako ozajstný osvetár. Je zakladateľom kultúrneho spolku sarvašských Slovákov „Vernosť“ a od roku 1995 zvoleným predsedom Slovenskej samosprávy mesta Sarvaš. Okrem toho pracuje v mnohých ďalších organizáciách a spolkoch. Mnoho pracuje na udržiavaní dlhoročných partnerských stykov so slovenskými mestami Poprad a

Malacky. Jeho činnosť na kultúrnom a hospodárskom poli poznajú a uznávajú aj na Slovensku. V deň najväčšieho sviatku Dňa Slovákov v Maďarsku (na sviatok Cyrila a Metoda) dostal Tibor Mótyán vyznamenanie „Za našu národnosť“. Sme radi, že si v Maďarsku vážia jeho prácu.

Redakcia Zborového listu popradských evanjelikov blahoželá Tiborovi Mótyánovi k tomuto zaslúženému vyznamenaniu aj v mene celého cirkevného zboru. Tešíme sa z jeho úspechov pri zachovávaní slovenských tradícií v Sarvaši a udržiavaní partnerských stykov s našim mestom. ■

STRETNUTIE V LOHMARE

Autor: Anna Barillová

Aj po dlhšom časovom odstupe mi v srdci i mysli stále rezonujú príjemné spomienky na pobyt v partnerskom cirkevnom zbore v Lohmare a chcem sa s vami o ne podeliť.

V oznamoch na službách Božích niekoľkokrát zaznelo, že v septembri sa uskutoční plánovaný zájazd do Lohmaru. Pretože bolo menej záujemcov a ja som v Lohmare ešte nebola, rozhodla som sa ísť. Po rozhovoroch s cirkevníkmi, ktorí sa už takéhoto zájazdu zúčastnili, som bola plná očakávania, ale aj obavy z toho, že neovládam nemecký jazyk.

Nadišiel deň, keď sme sa vydali na cestu. Na jej začiatku sme sa modlitbou a spevom nábožných piesní zverili do Božej ochrany. Z okna som pozorovala míňajúcu sa krajinu, krásne prírodné scenérie a v nemom úžase som sa zamýšľala nad stvoriteľským dielom nášho nebeského Otca. Veľkolepé stavby vytvorené ľuďmi ma viedli k vďačnosti Bohu za múdrosť, ktorou svoje stvorenie obdaroval...

Cesta rýchlo ubiehala a v jej cieľi nás privítali Lohmarčania – zborový farár Gotke s manželkou a mnohí,

aj mne známi, bratia a sestry. Po dlhej ceste nám dobre padlo pripravené občerstvenie sprevádzané radosťou so stretnutia. Potom si nás domáci „rozobrali“ na ubytovanie do svojich domácností a počas celého pobytu sa o nás s láskou starali. Na každý deň sme mali pripravený nejaký program – výlety do okolia Lohmaru. Súčasťou nedeľných bohoslužieb bola aj Večera Pánova a krst dieťatka. Kázňou poslušil náš milý zborový farár Bednár a domáci ju mali k dispozícii v písomnej forme v nemeckom preklade. Zdalo sa nám, že koniec pobytu sa veľmi rýchlo priblížil a nastal čas lúčenia. Pri piesni, ktorú sme spievali so zborovým orchestrom, sa nám do očí tislí slzy a slovám vďaky nebolo konca.

Za seba i za všetkých účastníkov zájazdu sa chcem lohmarským sestrám a bratom vo viere poďakovať za prejavenu láskavosť a pohostinnosť počas celého pobytu v tomto cirkevnom zbore. Ak Pán Boh dá, v roku 2009 sa zasa stretneme v našom cirkevnom zbore. Najmä Pánu Bohu patrí vďaka za jeho ochranu počas celého zájazdu a šoférom z Liptovského Mikuláša za bezpečnú jazdu tam i späť. ■

ZAPÁL NÁS SVOJÍM POKOJOM ALEBO AKO SOM PREŽILA MODLITBU

Autor: Anna Barillová ml.

„Ako oheň zapalaže raždie, ako oheň privádza do varu vodu – tak príď. Príď ako oheň.“

Už ste niekedy zažili Božiu prítomnosť? Ja áno. V modlitbe. S akými úmyslami prichádzate pred nášho Boha? Ja zvyčajne preto, lebo si myslím, že Boh mi môže pomôcť riešiť moje problémy, chcem Mu povedať, čo ma trápi, poťažovať sa, občas Mu niečo aj vyčítať. Mám v úmysle vtiahnuť Boha do nášho sveta, do trápení, finančných problémov, do mojej večnej nespokojnosti. Myslím si, že modlitba Ho presvedčí, a budú sa diať veci, po ktorých túžim a ktoré nie sú v mojej moci. Modlím sa, aby sa mi dарило, aby sa Boh postaral o moju budúcnosť, aby ma zabezpečil a aby všetko vyšlo podľa mojich plánov a predstáv. A prosím Boha o pokoj v srdci, ale pokoj neprichádza...

Prečo ten pokoj, ktorý som od Neho dostala už toľkokrát, neprichádza? Plačem. A zrazu si uvedomujem, že Boh ma pokoruje a Jeho Svätý Duch začína prichádzať na pomoc mojej nevedomelosti. „Ajhľa, hneval si sa, a my sme hrešili; oddávna sme Ti boli neverní.“ Keď mám srdce a myseľ pokorené, až vtedy môže konať Boh. A je priam zázračné, ako mi Boh dáva na myseľ Jeho Syna, Pána Ježiša, ako trpí namiesto mňa. Uvedomujem si svoje hriechy. Duch mi dáva poznávať, aká som neverná Bohu. Ukazuje mi, ako

priveľmi túžim po pozemskom pokoji. Aká chcem byť šťastná a spokojná. Ale zvolila som si zlý smer.

Plačem. „Nehnevaj sa priveľmi, Hospodine, nepripomínaj večne neprávosť.“ Je úžasné, ako Boh ohľad na to, že sme Jeho ľud! Pamätá na to, že raz a navždy sa rozhodol, že nás prijíma za svojich a že dal svojho Syna, Pána Ježiša Krista, vyvesiť na kríž. Pre mňa. A odpúšťa mi moje hriechy. Aj napriek tomu, že som sa rozhodla ísť vlastnou cestou pohodlia, blahobytu a svojho šťastia, On mi odpúšťa. On ma utvrdzuje v tom, že aj keď som Ho podviedla so Satanom, nezobral mi svojho Ducha. A vtedy prichádza pokoj, vtedy môže hovoriť Duch Svätý.

Stojím pred našim Bohom a cítim Jeho prítomnosť a svätosť. Kľáčim pred Ním pokorená a On mi svojim pokojom dáva poznať, že som stále Jeho, že Mu stále patrí a kedykoľvek môžem prísť za Ním. Pokojom, ktorý môj ľudský rozum doteraz nedokázal pochopiť. Uvedomujem si, že sa nachádzam na mieste, kde všetko funguje úplne dokonale. Dostala som pokoj, po ktorom som tak veľmi túžila. Chcem modlitbu ukončiť. Ale čo to? Duch Svätý ma ešte nechce pustiť naspäť do ľudského sveta, do reality. Ešte chce byť so mnou. Keď otvorím oči, budem naspäť v problémoch, v trápení, v závidi, neschopnosti dať čo len trošku lásky druhým, v pesimizme, nespokojnosti. Ešte nie. Duch

ma vedie k ďalším modlitbám. Teraz Boh chce mňa vtiahnuť do Jeho sveta. Chce mi ukázať, ako to, čo prežívam, vidí On. Uisťuje ma, že starosti, ktoré mám, sú od začiatku v Jeho rukách. „Od vekov to nikto neslýchal, ani nepočul, oko nevidalo Boha okrem Teba, ktorý by tak nakladal s tými, ktorí naň očakávajú.“ Ja som sa strachovala, On vedel, ako má udalosti riadiť. Ja som bola zúfalá, On chystal cestu, po ktorej som mala v najbližšej dobe ísť. Ja som si robila svoje plány, ktoré nevyšli, On zachránil situáciu. A povedal mi, že ešte ma čaká dlhá cesta, ale

že pôjde so mnou. A Duch mi kládol na srdce veci, ktoré potrebujem zmeniť: modli sa za lásku, lebo nenávidíš ľudí; modli sa za službu, v ktorej máš stáť, aby si bola naplnená a spokojná; modli sa za vykupovanie času, lebo ním mrháš. A keď som otvorila oči a bola späť v našom svete, poznačená tým úžasným pokojom, prečítala som si verš na ten deň: „Vychádzaš v ústrety tým, čo uplatňujú s radosťou spravodlivosť a na svojich cestách sa rozpomínajú na Teba.“ Príď, Pane, ako oheň... ■

SILA VO DVOJICI

Autor: Mgr. Miroslav Hvoždara st.

Tento príspevok nadväzuje na „Záznamy Anny Marie Gerhardtovej v rodinnej Biblii“ uverejnené v predchádzajúcom vianočnom čísle Zborového listu prapradských evanjelikov.

Aby sme náš kresťanský život zvládli na úrovni a dobre bojovali boj viery, musíme byť vnútorne silní. A témy „Sila v samote“ a „Sila vo dvojici“ sú výzvou, priamo nás provokujú, aby sme hľadali zdroj takejto sily. Takým zdrojom nie je samotná samota, lebo aj samota môže človeka podlomiť a zničiť. A taký zdroj sily nie je ani v samotnej dvojici, keď pod dvojicou myslíme manželstvo a rodinu. Lebo sú aj manželstvá, ktoré dokážu človeka zlomiť, zničiť, priviesť k depresii a zúfalstvu. Kde je ten pravý zdroj sily v samote

i vo dvojici to výborne vyjadril reformátor Luther v našej hymne: „Hrad prepevný je Pán Boh náš“, keď v druhom verši zaspieval: „Čo je naša ľudská sila? Sama nás nezachráni, máme však od Hospodina štít v každom božovaní. Pýtaš sa, kto je ním? Ježiš, Boží Syn, ...“

Tá sila do nášho života prúdi z hora. Ako príklad nám môžu dobre poslúžiť tieto dve pastorálne skúsenosti:

Prvá: V Slavošovciach sme svojho času neohlásene navštívili jednu rómsku rodinu. Našli sme ich práve pri domácej pobožnosti. Na našu otázku: „Ako sa máte?“ otec rodiny odpovedal: „Výborne pán farár, čítame Bibliu.“ Jeho tvár pritom prezrádzala niečo z bohabojnosti, ktorú rodina pri stole prežívala. Napriek zložitým vonkajším podmienkam spájalo ich pevné puto, sila, ktorá prúdila z hora.

Druhá: S inou atmosférou stretol sa pán farár pri návšteve mladých manželov. V pastorálnom rozhovore mu otvorili svoje srdcia: „Obaja máme vysokoškolské vzdelanie, dobré zamestnanie, slušný plat i bývanie. Mohlo by sa zdať, že nám nič nechýba, ale sú chvíle, keď poznávame, že nám k šťastiu chýba niečo podstatné.“ Na otázku pána farára: „A pomodlili ste sa niekedy spolu?“ odpovedala mladá žena: „Pán farár, my sme na to ani nikdy nepomysleli.“

Podstatný rozdiel medzi týmito dvoma rodinami bol v ich duchovnej kultúre. Zatiaľ, čo v rómskej rodine bola duchovná kultúra na vysokej úrovni, ich viera triumfovala nad ich chudobou a robila ich šťastnými, v dome mladých manželov bola du-

chovná kultúra na nízkej, primitívnej úrovni a ich blahobyt im nedokázal priniesť šťastie ani ho nahradiť.

Martin Luther, muž silnej viery, na základe vlastnej skúsenosti napísal, že sú dve mocné zbrane, ktoré nás robia silnými, práve tak v osobnom živote, ako i v manželstve a rodine. Tou prvou mocnou zbraňou je Božie slovo, keď ho usilovne počúvame, čítame, necháme sa ním viesť a upevňovať. A tou druhou mocnou zbraňou je modlitba. Keď prídu skúšky a boje, máme zložiť ruky, pozdvihnúť srdce k Bohu, kričať a volať o pomoc. To sú mocné zbrane, ktoré nám pomáhajú odolať nástrahám, pevne v živote stáť a raz s apoštolom Pavlom zvoláť: „Dobrý boj som bojoval.“ ■

MODLITBA

Autor: Lýdia Copúšová

Prichádzame k Tebe, náš nebeský Otec, ako Tvoje, Božie deti, aby sme Ti zo srdca poďakovali za požehnaný minulý rok, za Tvoju veľkú lásku, v ktorej si viedol naše kroky do Tvojho Božieho stánku a do kresťanských zhromaždení, aby sme počúvali Tvoje sväté slovo, spievali Tebe na slávu, modlili sa nielen za seba, ale za všetkých ľudí, ktorí sa nachádzajú v trápení. Daj nám aj tento nový rok plný milosti. Vieme, že si pri nás či spíme, či bdieme. Ty všetko vieš a vidíš a počas celého nášho života nám pomáhaš.

Pane, aj v tomto začatom roku sa chceme len Teba pridržať a prosíme Ťa, stoj po našom boku. Buď nám starostlivým otcom a bezpečným vodcom a najlepším lekárom v chorobách a trápení. Požehnávaj našu prácu, zachovávaj pokoj na celom svete, žehnaj našu vlasť, sprevádzaj cirkev svojim svätým slovom aj v tomto roku. Potešuj nás svojou milosťou, daj, nech Ťa aj my z celého srdca milujeme a všetko dobré prajeme svojim blíznym, aby sme celý rok prežili v dobrom snažení v blaženosti.

Pane Bože náš, pomôž nám, aby sme v srdci vždy zachovávali Tvoj svätý obraz. Amen. ■

Autor: Lucia Rusnačková

Nič menej ako

- ešte byť.

Ach, byť pred Tvojou tvárou.

A do poslednej fialky

sa tešiť z Tvojich darov.

*A akokoľvek krehké už,
niešť kosti Tvojich kostí
do posledného príkazu
poslednej povinnosti.*

*Všetko zlé vedieť zabudnúť
pre jednu pieseň tichú.*

*Až do poslednej snežienky.
Do posledného dychu.*

**M. Rúfus,
Čas plachých otázok, 2001**

„Prichádza básnik“ – takto znie názov recenzie Vladimíra Mináča, ktorou víta do poetického sveta slovenskej literatúry po druhej svetovej vojne vtedy debutujúceho básnika Milana Rúfusa (debut r. 1956 zbierkou *Až dozrieme*). Pravdivosť tohto nadpisu je neodškriepiteľná, podobne ako nemenné a akoby do žuly vtesané sú pravdy každodenného života v údele Rúfusovej tvorby. V. Mináč si trúfol použiť tento titul hneď na začiatku, pretože Rúfus vstúpil do literatúry veľmi zreteľne a ako celistvá osobnosť, ktorá zjednocuje živly v sebe a

okolo seba.

Narodil sa v Liptove, v Závažnej Porube 10. decembra 1928, v evanjelickej murárskej rodine. Ludovú školu vychodil doma a maturitnú skúšku zložil na gymnáziu v Liptovskom Mikuláši (1948). Jeho tvorivé záujmy sa už v tomto období naplno rozvíjali. Jeho prvá uverejnená báseň je z roku 1944 (v *Prameni*), ďalšie študentské básne vyšli v časopisoch *Nový rod*, *Mladá tvorba* a *Borba*. V rokoch 1948 – 1952 študoval slovenčinu a históriu na Filozofickej fakulte UK v Bratislave, kde zostal pôsobiť až do roku 1989. Medzitým pôsobil aj na univerzite v Neapole. Od roku 1990 žil na dôchodku so svojou manželkou Magdou a dcérkou Zuzanou v Bratislave. Celé toto obdobie bol literárne činný, aj keď s prestávkami. Je autorom niekoľkých básnických zbierok určených dospelému aj detskému čitateľovi, napísal literárno-kritické eseje, bol činný aj ako prekladateľ cudzojazyčnej krásnej literatúry.

Ak by sme v niekoľkých riadkoch chceli zachytiť nosné piliere Rúfusovej básnickej tvorby, museli by sme mať s jeho básňami osobnú čitateľskú skúsenosť, inak to ani nie je možné. Spomenuli sme, že tento autor vstúpil do sveta poetizmu ako celistvá, nedeliteľná osobnosť a keďže je so svojimi básňami vždy neoddeliteľne spätý – čo aj sám potvrdil – aj jeho básne majú pečať celistvosti, zväčša vyjadrujú životné pravdy, ktoré sú vo svojej podstate nepopierateľné, a teda aj

v každom časovom období pravdivé. Rúfus sa snažil prepracovať k drobnej, uzavretej básni, ktorá by výrazom ale aj myšlienkou zaznela ako výrok všeobecnej platnosti. To sa mu aj skutočne podarilo, čo literárnu kritiku priam odzbrojovalo. Skutočne, máloktorý iný básnik dokázal v pár veršoch obsiahnuť predsa veľa a pritom pravdivo a veľmi citlivo. Boli to výpovede najmä o človeku a pre človeka, o spoločnosti minulej (rodovej – predkovia tvrdo pracujúci na svoj chlieb), o spoločnosti modernej (mravné úpadky a citlivé otázky namierené na moderného demokratického človeka), ale hlavne o každodennom údele bežného človeka aj básnika samotného. O jeho vernosti a zodpovednosti voči každému dňu, svojej práci, svojim blízkym a voči Stvoriteľovi. Svojou tvorbou demonštruje a upozorňuje na dôležitosť mravných zásad v každodennom živote. Jeho básne priam slúžia vyššiemu mravnému cieľu. On sám sa takto vyjadruje k jeho vzťahu k básni: „Poézia mi vždy bola vecou hlboko morálnou a pravdivou... Čo je teda báseň? Spojenectvo, aliancia pravdy a krásy, mohutné bratstvo, ktoré nás robí lepšími.“ Možno práve preto táto forma poézie dokázala zaujať také rôznorodé čitateľské publikum.

Ďalším výrazným pilierom Rúfusovej poetiky je tragický pocit života. Nejde tu však o súkromnú tragickosť, ale o tragédiu doby a človeka v nej, doby bohatej na zabíjanie ľudí a na mrzачenie morálky. Rúfus však nie je pesimista, len prechádza životom a trpí jeho ranami. A to sa dá očakávať,

ak človek túži po čistote a pravde v už dávno padlom svete. Tragizmus v jeho tvorbe má etickú silu, je očistou.

A ešte Ticho... Ono má v Rúfusových koncepciách skutočne dôležité miesto. V mnohých básňach je nosnou témou, čo je veľmi zaujímavé až zvláštne, lebo básnik, ktorého úlohou je písať a hovoriť a naplno používať slová, túži po tichu. Ale aj tento jeho postoj má svoj zámer. Pri viacerých rozhovoroch Rúfus tvrdil, že na dobrú báseň musel čakať podobne ako mladý človek čaká na pravú lásku. Týmto výrokom vlastne vysvetlil, že sa oplatí čakať (teda byť na nejaký čas ticho), lebo v pravý čas príde aj pravé poznanie, príde múza. Ticho nemá teda pasívny ale tvorivý charakter. V tichu je priestor na premýšľanie.

Posledné obdobie sa veľa hovorilo o osobe Milana Rúfusa, v decembri 2008 sa dožil 80 rokov a prevzal si medzinárodné ocenenie Crane Summit za poéziu 2008. A 8. 1. 2009 prebrala jeho manželka Magda Rúfusová v jeho mene z rúk prezidenta Pribinová kríž 1. triedy za mimoriadne zásluhy o kultúrny rozvoj Slovenskej republiky, jeho národný a sociálny étos.

„Odišiel básnik“ – takto môžu znieť slová z našich úst dnes, či práve po 11. januári 2009, kedy Milan Rúfus opustil časný život. Albert Schweitzer v jednom svojom citáte hovorí: „Jediné, čo bude dôležité, keď odídeme, budú stopy lásky, ktoré sme zanechali.“ Čitatelia, ktorí poznajú Rúfusove verše, ľudia, ktorí ho osobne poznali, tí všetci sú osobnostne a hlboko zasiahnutí jeho prostou, čistou a tak moc-

ne hlboko prežívanou láskou. Láskou k človeku, k domovu, k Bohu.

V rozhovore pre denník Pravda bola Martinovi Chovancovi, riaditeľovi vydavateľstva Slovenský spisovateľ, kto-

rý mal so zosnulým nielen pracovný ale aj osobný vzťah, položená otázka: „Odišiel zmierený?“ Odpoveď znela: „Absolútne!“ ■

SVEDECTVO

Autor: Anna Barillová

Pred rokmi som pracovala v štvorzmennej prevádzke vo Svite. Keď sa z organizačných dôvodov znižovali stavy zamestnancov, dostala som výpoveď. V tom čase brat farár v oznamoch tlmočil výzvu dirigentky spevokolu s. Eriky Blažkovej na rozšírenie zborového spevokolu. Dosť dlho som váhala, lebo je to zaväzujúce pravidelne sa zúčastňovať nácviu piesní, ale keď som skončila so zamestnaním vo Svite, rozhodla som sa, že to predsa len skúsím. Hoci v spevokole boli príjemní ľudia, obávala som sa nácviu nových piesní. Uvedomila som si však, že keď poprosím o Božiu pomoc, nemusím sa ničoho báť. A naozaj som to zvládla, pretože už je to päť rokov čo patrím do spevokolu a veľmi ma to obohacuje. Naučila som sa mnoho piesní a som rada, že aj takto môžem slúžiť svojmu Bohu pri rôznych cirkevno-zborových príležitostiach doma, ale i mimo Popradu. Celý kolektív spevokolu si uvedomuje, že s profesionálmi sa nemôžeme porovnávať, ale sme veľmi radi, keď je dirigentka s. Erika Blažková po našom vystúpení spokojná. „Oslava Božej lásky“ je názov CD nosiča s piesňami v podaní nášho spevokolu. Lu-

dia, ktorí ho počúvajú, sú veľmi vďační, že v našom cirkevnom zbore je takýto spevácky zbor. Vekový priemer členov spevokolu je dosť vysoký, preto by bolo dobré, keby naše rady rozšírili aj mladší ľudia. Veď aj pieseň z Evanjelického spevníka č. 350 nás vyzýva: „nuž Bohu ďakujme srdečným spevom všetci“ a Žalm 96 zasa: „spievajte Hospodinovi novú pieseň“. Ja, kým mi to zdravie dovolí, chcem v tejto Bohu milej činnosti pokračovať.

Modlitba: Pane Bože, Otče náš, chceme Ti spievať nové piesne, vyvyšovať Tvoje sväté meno, Teba chváliť, Tebe dôverovať, do Tvojich rúk sa odovzdávať, prosiť o Tvoju pomoc a za všetko, čo pri nás každodenne konáš, Ti chceme ďakovať. Veríme, že Ty, Trojjediný Bože, nás neopustiš a ako svoje deti nás budeš viesť životom po Tvojej ceste pravdy. Amen. ■

Tretie prikázanie: Pamätaj, že máš sviatočný deň svätiteľ.

Boh dal človeku aj prácu aj odpočinok. Odpočívať znamená omnoho viac než len spať a dopriať telu oddych. Najhlbší zámer dňa odpočinku je, že máme v tichosti stáť pred Bohom.

V tichosti tušíme, že existuje niečo sväté, i keď to nevieme pomenovať ani opísať. Naša vlastná vnútorná rozorvanosť a rozličné konflikty v živote prebúdajú v nás otázky, na ktoré sme nútení hľadať odpovede.

Svätý Boh nám chce dať odpovede. Vo svojom slove vstupuje do nášho sveta a hovorí našou rečou. Ak Ho nechceme počúvať, vylučujeme Ho zo svojho života.

Služby Božie v Pánov deň – to je stretnutie, na ktorom On hovorí k nám a my k Nemu. Z Božieho svätého slova sa dozvedáme, čo nám On hovorí a ako odpovedá na naše modlitby.

To, že nedela je iná než ostatné dni, nám tiež pripomína, že potrebujeme spoločný deň oddychu. Božou dobrou vôľou je, aby všetci ľudia mohli zachovávať deň odpočinku.

• Lebo za šesť dní utvoril Hospodin nebesá i zem, more i všetko, čo je v nich, a siedmy deň odpočíval; preto Hospodin požehnal deň sviatočného odpočinku a posvätil ho! (2M 20,11)

• Ak si zdržíš nohy pre deň sviatočného odpočinku, ak nebudeš konať v môj svätý deň, čo ty sám chceš, ak deň sviatočného odpočinku budeš volať rozkošou a svätý deň Hospodinov hodným úcty, ak ho budeš ctíť tým, že nebudeš podnikáť svoje cesty, ani hľadať, čo máš ty rád, ani vyjednávať, potom budeš mať rozkoš v Hospodinovi. (Iz 58,13-14)

• Povedal im teda: Sobota bola ustanovená pre človeka, a nie človek pre sobotu; preto je Syn človeka pánom aj nad sobotou. (Mk 2,27-28)

• Tak prišiel aj do Nazareta, kde bol vychovaný, a podľa svojho zvyku vošiel v deň sobotný do synagógy. (L 4,16)

„PAMÄTAJ, ŽE MÁŠ SVIATOČNÝ DEŇ SVÄTIŤ.“

Čo to znamená?

Máme sa Pána Boha báť a Ho milovať, aby sme nepotupovali a nezanedbávali slovo Božie a jeho kázanie, ale aby sme ho pokladali za sväté, radi ho počúvali a jemu sa učili.

(Martin Luther: Malý katechizmus)

Autor: Soňa Slahová

Počas Vianoc často čítame o Herodesovi. Pretože ide o dynastiu Herodesovcov, pokúsme sa v tejto veci zorientovať a utriediť si s nimi súvisiace udalosti počas pôsobenia Pána Ježiša na zemi.

Herodes Veľký (Mt 2:1-3) žil asi v rokoch 73 - 4 pred n. l. a bol judský kráľ asi od r. 37 (44) pred n. l. Vystaval veľkolepý chrám v Jeruzaleme. Preslávil sa ako krutovládca, dal vyvraždiť betlehemske novorodeniatka (Mt 2:13-15). Po jeho smrti sa kráľovstvo rozpadlo a Judsko bolo podriadené priamej rímskej správe.

Mal množstvo detí s viacerými pohanským ženami. Medzi jeho potomstvom prebiehal neustály boj o moc. Keďže sa neštítal vyvražďovať celé príbuzenské rody, ktoré podozrieval z túžby po jeho moci, Rimania vravievali, že v Izraeli je bezpečnejšie byť prasaťom ako Herodesovým synom. Dal vystavať napr. vodovody, paláce, prístavy a cesty. Najviac sa však zamerával na výstavbu jeruzalemského chrámu po Šalamúnovom vzore. Dal sa budovať obrovský chrám, o ktorom sa Pán Ježiš „rúhavo“ vyjadril, že ho zboří a postaví za tri dni, napriek tomu, že ho stavali 46 rokov (Jz:20).

Aj keď bola táto stavba po rímskej okupácii v roku 70 n. l. zbúraná, dodnes sa z nej zachovali monumentálne múry, ktoré židia nazývajú múrmi nárekov a patria k najposvätejším miestam židovstva.

Celý život mal veľkú traumu z toho, že bol idumejského pôvodu, čo znamenalo, že bol podľa rodokmeňov Ezavovho pôvodu a nesmel vykonávať vysoké náboženské funkcie v Izraeli. Práve preto veľmi žiarlivo sledoval, či sa niekde neobjaví adept na kráľa z rodu Jákobovho a Dávidovho. Preto dal vyvraždiť deti v Betleheme, meste Dávidovom, keď sa dopyčul o tom, že hviezda zvestovala, že sa narodil Kráľ. (EPST č.1/09 str.11).

Náš kresťanský letopočet kladie Ježišovo narodenie o niekoľko rokov neskôr, ako sa Ježiš skutočne narodil. Narodil sa totiž ešte za kráľa Herodesa Veľkého a ten kraľoval nad Judeou, Idumeou a Samáriou od roku 37 (44) do roku 4 pred Kr. Zomrel krátko pred Veľkou nocou, začiatkom apríla roku 4 pred Kr. v Jerichu, kde strávil zimu ťažko chorý. Ježiš sa teda narodil ešte pred rokom 6 alebo 7 pred kresťanským letopočtom. Chybu v počítaní urobil mních Dionýzios v 6. storočí. (Sväté písmo str.1908 rok vydania 2004).

Herodes Antipas (Mt 14:1-11) bol synom Herodesa Veľkého a vládol časti územia Judey od roku 4 pred n. l. V roku 39(37) ho Caligula zosadil a poslal do vyhnanstva. Podľa kresťanskej tradície bol to on, kto dal príkaz na popravu Jána Krstiteľa.

Herodes Agripa I. (Sk 12:1-6) Judský vládca od roku 39(37). Bol vnukom Herodesa Veľkého, syn Aristobula a Bereniky, vychovaný v Ríme. Judským kráľom sa stal vďaka Caligulovej

a Claudiovej podpore. Vládal nad Judeou a Samáriou v rokoch 41-44 n. l. tetrarcha Herodes Antipas, ktorý dal popraviť Jána Krstiteľa a vypočúval Pána Ježiša, bol jeho strýkom. Zomrel v roku 50(53).

Herodes Agripa II. (Sk 25:13) žil 27-100, judský vládca od roku 50 (53) približne do roku 100. Bol synom a nástupcom Herodesa Agripu I. Berenika bola jeho sestra, ktorá ako vdova žila na jeho dvore. ■

CIEL ŽIVOTA

Autor: Stano Račko

Každý z nás má nejakú životnú filozofiu alebo perspektívu života. Je to akási „cestovná mapa“, pomocou ktorej interpretujeme všetko, čo nám život prináša. Väčšina z nás považuje svoje presvedčenie za pravdivé a iní zase majú pochybnosti, prípadne zostávajú na skeptickej pozícii a neveria, že je možné skutočné poznanie. Zastávajú názor, že zmysel života je stále rovnaký. Ale ak má človek pre koho žiť, má zmysel života, bez ohľadu na to, či je jeho život dlhý alebo krátky, či má alebo nemá potomstvo. Pokiaľ by napríklad zmysel života chýbal bezdetnému alebo osamelému človeku len preto, že nemá deti, znamenalo by to, že človek nevyriešenú situáciu iba presúva na ďalšiu generáciu.

Naši rodičia nám vždy hovorili ako ťažko sa žilo za ich čias. Súhlasím, áno! Nemali vymoženosti súčasnej doby, technika ani zďaleka nedosahovala dnešnú úroveň... Ale dovolím si tvrdiť, že aj napriek ťažkej dobe v ktorej žili, tá dnešná nie je oveľa lepšia. Vtedy mali ľudia akosi bližšie k sebe, bližšie k Bohu, nehrali sa verných kresťanov ale v skutočnosti nimi aj boli. Svoju oddanosť nášmu Pánovi

dokazovali dennodenne, na každom kroku, boli hrdí na to, že môžu chodiť do kostola, lavice v ňom zaplňali do posledného miesta. My dnes tiež tvoríme spoločenstvo bratov a sestier, ale náš evanjelický chrám často zívá prázdnotou. Honba za mamonou a snaha mať všetko ľudí zamestnáva a vyčerpáva, prestávajú byť dobrí, poslušní, ľudskí, ich duchovný cieľ a vízia sa strácajú. A keď už všetko majú, sú sklamaní, lebo to hmotné neuspokojuje, nie je v tom nič, čomu by sa dalo dôverovať. Človek sa nevie zorientovať ani len v tej cestovnej mape svojho života, blúdi, hľadá, skúša rôzne pukušenia, presúva sa z miesta na miesto a často odmieta akúkoľvek pomoc, hoci spadol až na samotné dno priepasti. Kofkí v jednom okamihu pričinením akejkolvek krízy jednoducho rezignovali a povedali, že od života už nič nečakajú.

V takejto situácii je nevyhnutná sebareflexia a obrat v myslení. Dôležité nie je to, čo my očakávame od života, ale čo život – a najmä náš Pán – očakáva od nás! Nepýtajme sa: prečo som bezdetný, prečo môj život nemá význam, prečo sú naše deti neposlušné, prečo partner podvádza partnera, prečo som tak ťažko ochorel, prečo

nemám kde bývať? Ale sám život nám dáva otázky: Máš neposlušné deti, čo teraz urobíš? Ťažko si ochorel, ako na to budeš reagovať? Nemáš kde „skloniť“ hlavu, aké je tvoje riešenie? Dostávaš otázky nie všeobecné a neurčité, ale veľmi konkrétne a osobné. Nemáš pocit, že sa ti prihovára On, ktorý ťa chce sprevádzať na každom tvojom kroku, chce ti pomáhať, ochraňovať ťa a byť ti dobrým Otcom? Rád ti vysvetlí, ktorá cesta na mape je pre teba nebezpečná...

A treba len tak málo: dovoľ Mu to a neodmietaj Ho! S vďakou prijmi Jeho

ako sprievodcu, ktorý ťa bude ochotne sprevádzať tvojim životom.

A povedal všetkým: Kto chce prísť za mnou, nech zaprie sám seba, berie svoj kríž deň po deň a tak ma nasleduje. Kto by si chcel zachrániť život, stratí ho: a kto by stratil život pre mňa, zachráni si ho. Veď čo prospje človeku, keby aj celý svet získal, ale samého seba by stratil, alebo by si uškodil?

Kto by sa hanbil za mňa a za moje reči, za toho sa bude hanbiť aj Syn človeka, keď príde v sláve svojej a Otcovej i (v sláve) svätých anjelov.

(Luk.9:23-26) ■

KTORÝ SI SLÚBIL NÁM...

*Ktorý si slúbil nám,
že s nami si až do skonania sveta,
ó, Jezukriste, k Tebe tam
srdc našich vrúca prosba vzlieta:
I v tomto roku ostaň s nami
a neopúšťaj nás
v ten planý, nebezpečný čas,
keď diabol, svet a telo mámi
a pokúša; keď hmota proti duchu brojí
a takmer ho už zabíja;
keď krivda s pravdou stojí v boji
a sebeckva vlk hladno zavýja;
keď telá vášňou hriešnou schnú a hynú;
keď duše kazí drzá nevera –
hej, k Tebe, Kriste, prosby naše plynú
a zrak náš k Tebe pozerá:
Ó, Kriste, ostaň s nami
a lieč a teš a káraj, hreš,
skruš srdcia tvrdé, zvládni nad dušami
a ovládané duše strež... ■*

Martin Braxatoris Sládkovič (z Tranovského kalendára 1927)

NÁBOŽNÁ PIESEŇ

Vincent Blažko

(nápev Sviet', svetlo, sviet', ES č. 315)

Ó, Bože náš,
slávime Tvoju moc,
si Boh a Pán!
Z výšin nebies
či je deň, či je noc
sa skláňaš k nám!
My, Tvoje dietky,
z náručia zeme
žiadať si lásky
od Teba smieme.

Aj naša hrud'
dýcha Tvojou láskou,
ó, Otče náš!
Naše diela
pod Tvojou oblohou
stále žehnáš.
Len utvrď v srdci
vzácný viery dar,
nad nami, Svätý,
osviet' svoju tvár! ■

MODLITBA MENÍ SVET

Jozef Grexa

(MoSt, štvrtročník MoS ECAV)

Chcem sa podeliť o pár myšlienok,
ktoré ma oslovili:

Svet môžeš meniť, keď sa modlíš.
Lebo prispievaš k tomu, aby sa
na zemi rozhojňovala láska. Modliť
sa znamená nechať v sebe namiesto

vlastnej vôle pôsobiť vôľu Božiu. Modliť sa znamená vzdávať sa sebalásky a nechať sa viesť Božou láskou, ktorá nám je rozliata v srdciach. ak Boh miluje svet cez tých, ktorí sa modlia – aj cez Teba. Pane náš, priznaj sa ku službe MoS a rozhojni v nás ducha modlitby. ■

TRI VECI

Tri veci sebe aj druhým želaj: zdravie, priateľov a radosť.

Tri veci ovládaj: svoju povahu, svoj jazyk a svoje správanie.

Tri veci zdokonaľuj: odvahu, dobrotu a lásku k blížnemu.

Tri veci dávaj: pomoc chudobným, útechu smutným a pochvalu tým, čo si ju zaslúžia.

Trom veciam sa vyhýbaj: krutosti, namyslenosti a nevďačnosti.

Tri veci obdivuj: krásu prírody, deti a starých ľudí.

Nech ti v tomto pomáha a sprevádza ťa Božie požehnanie počas celého roka 2009. ■

ŽIVOTNÍ JUBILANTI CZ

Január

Benková Mária	1.1.
Krištofová Pavlína	6.1.
Urbíliková Anna	7.1.
Horká Eva	17.1.
Cebulová Emília	18.1.
Vystavil Miloš	19.1.
Glatzová Margita	22.1.
Cviková Etela	23.1.

Lachová Anna	26.1.
Bohatová Mária	28.1.
Grigerová Edita	31.1.

Február

Marcinko Dušan	3.2.
Rošková Helena	12.2.
Demko Miroslav	27.2.
Sendecká Darina	28.2.

Z UDALOSTÍ V CIRKEVNOM ZBORE

Dozorkyňa s. J. Hesová a traja presbyteri, b. Š. Jochman, s. H. Kotschová, s. Z. Valeková, sa 15/11/2008 zúčastnili v Štrbe stretnutia presbyterov Tatranského seniorátu s emeritným farárom Donom Richmondom z USA. Don Richmond sa v súčasnosti venuje misijnej práci a je tiež presbyter v CZ, kde bol predtým farárom. Prítomní boli v mnohom inšpirovaní pre svoju prácu v CZ bohatými skúsenosťami tohto vzácneho človeka, a to

tak v duchovnej oblasti ako i v spravovaní cirkevného spoločenstva. Hlavným zdrojom usmernení, na ktorý poukazoval D. Richmond v súvislosti s osobnosťou presbytera, boli citáty z Písma svätého, ale aj konkrétne príklady z praktickej služby. Na záver Don Richmond zodpovedal otázky prítomných cirkevných funkcionárov a poskytol rady na riešenie niektorých problémov, s ktorými sa presbyteri stretávajú. ■

ŠTATISTIKA ZA ROK 2008:

- pokrstení: 11 (4 chlapcov, 7 dievčat)
- konfirmovaní: 18 (7 chlapcov, 7 dievčat, 4 dospelí)
- sobášení: 8 (zmiešaných manželstiev)
- pochovaní: 31 (11 mužov, 20 žien)
- počet členov CZ k 31.12.: 1492

PRAVIDELNÉ STRETNUTIA:

- konfirmandi – každý utorok, 1. roč. o 15:30 h a 2. roč. o 16:30 h
- spevokol – každú stredu o 17:00 h
- modlitebné spoločenstvo – každý štvrtok o 17:00 h
- mládež – každý piatok o 18:00 h
- detská besiedka – každú nedeľu počas Služieb Božích

ROZPIS SLUŽIEB BOŽÍCH A ĎALŠÍCH CIRKEVNO-ZBOROVÝCH AKTIVÍT

JANUÁR

1.	Št.	09:00	- Poprad, Novoročné služby Božie
		10:30	- Stráže, Novoročné služby Božie
4.	Ne.	09:00	- Poprad, Nedeľa po Novom roku
6.	Ut.	09:00	- Poprad, Zjavenie Krista Pána
11.	Ne.	09:00	- Poprad, 1. nedeľa po Zjavení
15.	Št.	18:00	- Biblická hodina, zborová miestnosť
18.	Ne.	09:00	- Poprad, 2. nedeľa po Zjavení
22.	Št.	18:00	- Biblická hodina, zborová miestnosť
25.	Ne.	09:00	- Poprad, 3. nedeľa po Zjavení
		10:30	- Spišská Sobota, dcérocirkevný konvent
28.	St.	15:00	- Biblická hodina, DD na Komenského ul.
29.	Št.	15:00	- Biblická hodina, DD v Xenóne
		18:00	- Biblická hodina, zborová miestnosť

FEBRUÁR

1.	Ne.	09:00	- Poprad, 4. nedeľa po Zjavení
		10:30	- Stráže, decérocirkevný konvent
5.	Št.	18:00	- Biblická hodina, zborová miestnosť
8.	Ne.	09:00	- Poprad, Deviatnik
		10:00	- Poprad, sviatosť Večere Pánovej
12.	Št.	18:00	- Biblická hodina, zborová miestnosť
15.	Ne.	09:00	- Poprad, nedeľa po Deviatniku
		10:15	- Poprad, matkocirkevný a zborový konvent
19.	Št.	18:00	- Biblická hodina, zborová miestnosť
22.	Ne.	09:00	- Poprad, Predpôstna nedeľa
		10:30	- Spišská Sobota, Predpôstna nedeľa
25.	St.	15:00	- Biblická hodina, DD na Komenského ul.
26.	Št.	15:00	- Biblická hodina, DD v Xenóne
		18:00	- Biblická hodina, zborová miestnosť
-